

Publicat prin acordul special cu 2 Seas Literary Agency și Livia Stoia Literary Agency

CHOOSE YOURSELF STORIES! Copyright © 2014 by James Altucher
©2016 Editura ACT și Politon pentru prezenta versiune românească

Editura ACT și Politon

Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
tel: 0723.150.590, e-mail: office@actsipoliton.ro, www.actsipoliton.ro
www.ACTsiPoliton.ro | www.ACTsiPoliton.ro

Traducător: **Romică Lixandru**
Redactor: **Simona Luncașu**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Corector: **Carla Francesca Schoppel**
Coperta: **Marian Iordache**
Editor: **Simona Luncașu**
Copyright Manager: **Andrei Popa**
Producător: **Adrian Hoțoiu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALTUCHER, JAMES

Alege-te pe tine însuși: poveștile / James Altucher ; trad.: Romică Lixandru.

București: Act și Politon, 2016

ISBN 978-606-8637-80-8

I. Lixandru, Romică (trad.)

159.923.2

AVERTISMENT: Distribuirea, copierea sau piratarea în orice fel a acestei cărți nu este pedepsită numai prin lege, dar contravine și tuturor normelor și principiilor etice și sănătoase pe care un astfel de titlu le promovează. Ce fel de efect va avea energia pe care vreți să o transmiteți mai departe, dacă aceasta vine prin furt, ilegalitate și lipsă de respect față de autor și față de toți cei care au contribuit la crearea acestei cărți, astfel ca ea să ajungă la dumneavoastră? Împărtășiți cu ceilalți informațiile importante, valorile și lecțiile pe care le-ați aflat din acest material, într-un mod corect și responsabil.

JAMES ALTUCHER

ALEGE-TE PE TINE ÎNSUȚI POVEȘTILE

Fii fericit, fă milioane, trăiește visul

Traducere din limba engleză:
Romică Lixandru

 ACT și Politon

2016

CUPRINS

Cuvânt-înainte pentru <i>Alege-te pe tine însuși – Poveștile</i>	11
Un alt cuvânt-înainte pentru <i>Alege-te pe tine însuși – Poveștile</i>	14
Al treilea Cuvânt-înainte	17
Cum să fii supererou	18
Blogging neînfricat	21
Primul meu client e mort	24
Să nu ajungi la pușcărie	29
Cum să fii un luptător extrem	33
Cum l-am ucis pe Osama bin Laden	37
Cum să eviți moartea	40
Cum să fii vedetă de televiziune	43
Cum să devii bogat, impulsiv	46
Vreau să trăiesc	49
Cum să fii regele lumii	51
N-ai cum să te sinucizi fără să te doară	55
Ziua în care am împiedicat un jaf de 10 milioane de dolari	59
Cu tot respectul cuvenit	64
Alba-neagra pentru sufletul tău	67
Scrisoare imaginară din partea fiicei mele adolescente	72
Fata al cărei nume conține o înjurătură	74
Prostituate, droguri, HBO și cel mai bun loc de muncă pe care l-am avut vreodată	78
Sex live, șah și rușine	81
Ziua în care Stockpickr urma să se închidă – O poveste despre prietenie	85
Întâlnirea mea pe nevăzute a mers prost	90
Ghidul autostopistului galactic	93

Cum să câștigi la Monopoly de fiecare dată	97
Vizita mea la Casa Albă	100
Purtat de val: Sunt un tip norocos	103
Totul e amuzant tot timpul	106
Cum mi-a schimbat Stevie Cohen viața	109
Am povestit cum am fost terapeut specializat în aparatul respirator?	114
Rezoluția mea de Anul Nou 1995	119
Motivul pentru care Facebook valorează 100 de miliarde de dolari	122
Cum l-am făcut pe Yasser Arafat să piardă 2 milioane de dolari	126
Mă fac vinovat de a fi torturat femei	133
Cum să ai succes în Los Angeles fără să depui mult efort	136
Imaginează-ți că ai zece ani	140
Cum am fost complet umilit de yoga	144
Mă numesc James A. și sunt alcoolic	148
Avocatul meu e mort	153
Vreau ca fiicele mele să fie dependente de droguri	156
Când mă fac mare, vreau să fiu Google	160
Trăiește-ți viața ca și cum toți ceilalți ar urma să moară azi	166
Fă din fiecare clipă o operă de artă	169
Obsesie	173
Steve Wynn și diamantele pierdute ale Africii	177
140Love – Cel mai bun serviciu de matrimoniale	180
Libertate	186
Vreau ca fiicele mele să fie lesbiene	192
Cum am întâlnit-o pe Claudia	194
Să te îndrăgostești	200
Sper din tot sufletul că n-am să repet trecutul	204
Cum am dezamăgit-o pe mama lui Tupac	208
Sunt cel mai curajos om în viață	211

Mi-e rușine	214
A trebuit să mint	215
Trei povești despre miliardari	219
De ce ar trebui să se arunce cu o grenadă în mine	223
Anul în care n-am făcut decât să joc pocher	227
Cum să fii comediant	230
Șoarecele din salată	235
De ce am înființat Stockpickr	238
O mulțime de oameni dezbrăcați	244
Despre autor	250

CUM SĂ FII SUPEREROU

L-am mințit ca să obțin un loc de muncă. Managerul fondului hedge* m-a întrebat câți bani am în contul bancar.

Eu aveam ZERO, dar i-am răspuns: „1 milion de dolari”. Asta se întâmpla în 2002.

În cei doi ani dinainte pierdusem toți banii pe care-i câștigasem vreodată și casa. La momentul acela eram falit.

El a zis: „Cum îți permiți să trăiești din așa ceva?”

Ceea ce acum mi se pare ridicol este că la momentul acela am simțit cum fiecare celulă din mine se întoarce cu susul în jos de rușine.

Am avut impresia că aș fi demonstrat că am curaj dacă i-aș fi întors întrebarea.

„Păi, tu câți bani ai?”

„100 de milioane de dolari”, mi-a zis el. Cine știe?

Unul dintre prietenii mei mi-a spus ceva: „Nu poți să știi niciodată câți bani are cineva până în clipa în care începe procedurile pentru faliment”.

Am citit o statistică conform căreia oamenii mint (inclusiv aici și „minciunile nevinovate”) în medie de 10 până la 200 de ori pe zi. Am citit și că oamenii rostesc în medie în jur de 2 500 de cuvinte zilnic.

Așa că una dintre tehnicile prin care să ne oprim din mințit este să nu mai vorbim. Eu încerc să nu vorbesc. Încerc să rostesc în jur de 1 000 de cuvinte pe zi.

Eu și managerul fondului hedge am plecat apoi să luăm cina cu soția lui. O înșela, dar atunci nu știam asta.

* Fond de investiții cu număr limitat de investitori (cel mult o sută), care este administrat agresiv și deține atât poziții sigure, cât și poziții speculative (n. red.)

Citiseam toate cărțile lui favorite, așa că puteam să-i citez din ele. „Care sunt cărțile tale preferate?” m-a întrebat. I-am citat din acele cărți (rahaturi scrise de Ayn Rand). Apoi am citat dintr-un articol de cercetare pe care-l scrisese în 1969 și pe care-l găsisem îngropat într-o revistă.

M-a întrebat: „Ce alte subiectele mă interesează, în afară de finanțe?” Știam că-i place baseball-ul, așa că am vorbit despre diverse povești din baseball pe care le citiseam recent. Baseball-ul e plictisitor.

Managerul fondului hedge mi-a dat bani, să-i gestionez. Era primul meu „job” în domeniul financiar. Într-un interval foarte scurt am dublat suma pe care o promisese de la el.

Cam un an mai târziu, am scris o carte despre cum făcusem asta. M-a concediat pe loc. Credea că am dezvăluit prea multe. Mi-a scris: „Relația noastră financiară s-a încheiat”.

Eu am scris: „Ba nu s-a încheiat. Îmi datorezi bani, fiindcă ai câștigat foarte mult de pe urma mea”. Așa că mi-a trimis imediat un cec.

Într-o zi trebuia să duc mașina tatei înapoi la reprezentanța auto. Tata suferise un atac cerebral, era în comă și n-avea să mai conducă niciodată o mașină. După ce am returnat-o, managerul fondului hedge m-a sunat și m-a invitat la cină.

M-am dus la cină și am început să beau destul de mult. Mă simțeam deprimat.

În dreapta mea era amanta. Și în fața mea se afla fiica managerului.

Eu eram timid și cam îndrăgostit de fiică, așa că am trântit singura întrebare care mi-a trecut prin cap: „Ia spune, ce părere ai că [managerul] și [amanta] se afișează atât de mult în public?”

[Fiica] s-a uitat la [amantă] și a zis: „Cred că e o târfă ahtiata după bani”. Apoi, s-a ridicat și a ieșit din restaurant.

Eram îngrozit și jenat. [Soția] chiar mi-a scris a doua zi, supărată pe mine, și [managerul] era supărat pe mine, până când,

în cele din urmă, le-am spus tuturor: „Asta e problema familiei voastre. Eu am propriile probleme de familie”.

Oricum, cartea mi-a apărut chiar după asta, și am fost concediat.

Toate acestea vor să spună că e mai bine să vorbești mai puțin.

Mai puține minciuni, mai mult timp ca să asculți și să gândești, și să visezi cu ochii deschiși. Mai puține situații stânjenitoare.

Mai puține măști pe care să le port. Garderoba mea mentală nu poate să adăpostească un număr nesfârșit de măști. Cu cât înaintez în vârstă, cu atât scade numărul de măști care încap în garderoba aceea.

Alte avantaje când îți ții gura: nu-ți intră muște în ea. Îți intră și mai puțină mâncare, așa că mănânci mai bine.

Dai mai puține sfaturi. Oricum, nimeni nu urmează sfaturile pe care le dau eu. Oamenii fac ce vor până se rănesc, asemenea unui copil care pune degetele pe plită.

E mai ușor să spui adevărul. Asta înseamnă că trebuie doar să-ți amintești câte ceva.

Rostirea unei minciuni înseamnă că trebuie să-ți amintești, ȘI DUPĂ ACEEA să nu scapi din vedere minciuna. Prea mult stres! (Detectoarele de minciuni funcționează, de fapt, prin măsurarea nivelului de stres).

Faptul că faci mai puțină „gură” înseamnă că începi să-ți folosești mai mult ochii și urechile. Așa cum persoanele nevăzătoare au simțul auzului și al pipăitului mai dezvoltate.

Nevăzătorii par să-și fi transformat celelalte simțuri în superputeri.

Într-un anumit fel, cei care vorbesc mai puțin sunt asemenea supereroilor.

Dacă devii supererou și mă vezi zăcând abandonat în șanț, te rog să mă salvezi.

BLOGGING NEÎNFRICAT

Credeam că am să trec cu mașina peste un bebeluș care traversează strada de-a bușilea.

„Ce bebeluș?” a zis instructorul meu auto.

Păi, DACĂ ar fi existat un bebeluș? Și dacă nu aș fi frânat?

„De ce să nu frânezi?”

Atâtea întrebări! E greu să conduci un vehicul metalic de două tone, cu 110 km/h, în parcare goală a unei școli. Și apoi să mergi pe autostradă pentru prima dată. Și apoi să execuți o parcare laterală!

Ai fi putut să dai pretutindeni peste bebeluși. De ce N-AR PUTEA SĂ EXISTE un bebeluș care să încerce să traverseze strada de-a bușilea?

Instructorul meu auto, care era tata, și-a ațintit privirea în față. La un moment dat a zis ceva despre copiii din Rusia Sovietică. Nu știu ce. Nu eram atent. Trebuia să fiu atent la copilași.

„De ce conduci așa încet?” m-a întrebat tata.

Oare el nu înțelegea pericolul?

Desigur că acumucid în mod regulat bebeluși atunci când conduc cu 110 km/h, în timp ce-mi beau cafeaua și scriu SMS-uri de pe telefon, și nici măcar nu observ.

Sute de bebeluși. Fac puncte când ucid bebeluși. Câștig jocul când ucid bebeluși.

Cui îi pasă măcar dacă eu ucid toți bebelușii care merg de-a bușilea pe autostradă? Încă îi văd cu ochiul minții. Sunt pretutindeni.

Dar acum am suficientă experiență ca să știu că atunci când trec peste ei cu mașina, cu zecile, nimănui n-o să-i pese, nimeni n-o să observe, nimeni n-o să le ducă dorul.

Asta e valabil și pentru blogging.

Când scriu o postare, mă tem să nu lovesc vreun bebeluș. Încă de la prima mea postare, nu apăs butonul „Publică” dacă nu mă simt speriat.

M-a întrebat cineva zilele trecute ce părere am despre o anumită postare pe un blog, scrisă de un tip oarecare. M-am uitat peste ea și m-am gândit că e foarte proastă.

Cel care o scrisese era foarte arogant. Începea prin a se lăuda cu realizările sale. Apoi, oferea un „Top 10 bla bla”, cum ar fi „Top 10 modalități de a-ți atinge potențialul maxim” sau ceva de felul ăsta. Dar nu împărtășea nicio poveste personală.

Eu vreau să știu cum a fost când bloggerul a funcționat la potențialul său MINIM. MINIMUMUL absolut. Și ce tehnică a utilizat ca să depășească situația.

Poate că ar fi trebuit să începă cu „Mă simțeam cu adevărat viu doar când fumam cocaină cu fetele care trăiau în stradă” și cu măsurile pe care le luase ca să se simtă cu adevărat viu și în alte situații, cum ar fi când mânca fulgi de ovăz de unul singur.

Eu vreau să învăț despre cum să fac să nu fiu singur.

Vreau să știu cum să mă simt calm când inima mi-o ia la goană de furie din cauză că ea a zis ceva, sau el a zis ceva, sau din cauză că ei vor ceva. Sau cum să fac să fiu calm când contul meu bancar se golește. Sau cum să gândesc „da” când cei care aș vrea să mă iubească îmi spun „nu”.

Vreau să învăț cum să iau decizii mai bune. Astfel încât să nu ajung în vreun șanț, cu un ac înfipt în ochi.

Vreau să știu cum să mă simt viu!

Când Kamal mi-a spus că are emoții legate de scrierea cărții sale, că are emoții referitoare la ce are să creadă lumea despre el, i-am spus că eu scriu DOAR atunci când am emoții referitoare la ce-au să creadă ceilalți. După aceea, el a scris cartea mea preferată.

Și lumea va CREDE ceva. Vă jur.

Lumea va crede că sunt un părinte rău. Sau că sunt un ratat. Sau că înainte scriam mai bine.

Sau va spune că „James e un impostor”. Sau va spune că „scrisul lui e ADHD”, indiferent ce mai înseamnă și asta. Sau va spune: „Doar încercă să provoace” sau va spune: „E un infractor”, sau va spune: „Oare de ce îl lasă pe ăsta și să respire”, sau uneori (ieri) îmi va spune: „Ai puteri de ticălos”, sau lumea va spune (ieri): „Arăți ca un tâmpit”.

Și mi se face teamă. Oare postarea asta o să fie mai bună decât precedenta? O să fie cea mai bună sau cea mai proastă postare pe care o s-o scriu vreodată? Nu cumva dezvălui prea multe? Oare ajut oamenii? Ajut oamenii, și totuși spun o poveste? Oare povestea asta e bună?

Sunt speriat de fiecare dată când mă așez să scriu. Mi-e rușine de fiecare dată când apăs butonul „Publică”.

Cinci sute de postări în... Ce se întâmplă dacă epuizez poveștile? Ce se întâmplă dacă epuizez ce aveam de spus? Oare o să sar și eu calul?*

„James Altucher mă scoate din sărite! Îl URĂSC.”

De ce!? Nu înțeleg. Ce-am făcut?

Apăs butonul „Publică”.

* În original, *to jump over the shark* (literal, „a sări peste rechin”), expresie idiomatică, utilizată îndeosebi în showbiz, descriind momentul în care un program de televiziune, o trupă, un actor etc. începe să intre într-un declin vizibil, recurgând la măsuri ridicole de redresare. Expresia provine de la un episod al popularului serial de televiziune *Happy days (Zile fericite)*, în care unul dintre personajele principale sare peste un rechin în timp ce practică schiul nautic, acesta fiind socotit cel mai slab moment din întregul sitcom. (n. red.)

PRIMUL MEU CLIENT E MORT

Eram singur și voiam bani. În 1995, locuiam într-un apartament cu un singur dormitor în cartierul Astoria, din Queens, New York City. Nu cunoșteam pe nimeni prin zonă. Îmi scriam numărul de telefon pe bancnote de doi dolari și le dădeam chelnerițelor ca bacșiș. Nu m-a sunat nimeni. Toți cei care locuiesc în Astoria sunt greci. Și, în cea mai mare parte, nu interacționează cu străinii.

Nimeni nu vorbea cu mine. Mă plimbam kilometri întregi prin Astoria, sperând să vorbesc măcar cu un singur om.

Weekendurile erau cele mai rele. Îmi era dor de prietenii mei de la serviciu. Pe strada mea se afla Muzeul Imaginii în Mișcare, așa că mergeam acolo ca să urmăresc diverse filme independente. Două chestii: retrospectiva Hal Hartley era grozavă. Și colecția de pulovere purtate de Bill Cosby în emisiune în anii '80 era expusă la vedere. Femeia de la bilete nu mă plăcea, pentru că îi arătam de fiecare dată legitimația de la HBO ca să intru gratis.

Aveam în jur de 20 de dolari în bancă și îmi duceam traiul de la un salariu la altul. Mă plimbam prin tot Manhattan-ul și îmi spuneam: „Cine sunt milioanele de oameni care își permit să trăiască aici, iar eu nu pot?”

M-a sunat Adrian. „Trebuie să fac un site pentru niște diamante, poți să mă ajuți?” Ne-am dus la Shlomo, pe 47th Street. Shlomo mi-a spus că toate diamantele de pe 47th Street sunt introduse în SUA prin contrabandă, ca să se evite plata taxelor.

L-am întrebat cum erau introduse în țară. Mi-a zis: „Hai să-ți spun un banc. Doi evrei se întorc din Rusia. Unul dintre ei se foiește pe toată durata zborului. În cele din urmă, celălalt evreu îl întreabă: «Moshe, ce-ai de te tot foiești?» Moshe zice: «Îmi fac inventarul!»”

Shlomo a râs, Adrian a râs. Eu mi-am zis în sinea mea că n-am să cumpăr niciodată un diamant.

Shlomo voia să-și treacă online afacerea prin care obișnuia să le vândă cantități mari de diamante tuturor comercianților de pe 47th Street (cunoscută în NYC ca districtul diamantelor; dacă te plimbi pe 47th Street, o să vezi doar turiști și evrei hasidici) și să le vândă direct consumatorului.

„Nu vreau să-mi apară numele pe undeva! Dacă cineva de pe stradă ar afla că mă ocup cu asta, m-ar ucide.” Se poate spune că acesta a fost primul site web de diamante. Înainte de Blue Nile (Nilul Albastru), înainte ca Tiffany’s să treacă online. Înainte de orice.

Ne-a dat un fișier conținând întreaga lui bază de date. Fiecare diamant era pe câte un rând în fișier, cu caracteristicile despărțite prin virgule. Forma diamantului, cei 4C*, numărul de pe certificatul GIA** (cum certificarea reprezintă o escrocherie universală, până și diamantele trebuie să fie certificate de către o organizație fictivă). Nu voia decât ca baza lui de date să fie online și să aibă un design simplu. Urma ca oamenii să aleagă un diamant de pe site, apoi să-i trimită un e-mail, iar el trebuia să-i sune. Simplu.

Camera mea din Astoria avea o saltea cu spumă, gândaci în baie, un telefon și un televizor alb-negru cu diagonala de vreo opt centimetri și care nu funcționa niciodată. Nu mi-am dat seama că în NYC aveai nevoie de cablu ca să faci televizorul să funcționeze. N-aveam nici scaune, nici așternuturi, nici farfurii sau pahare, nici mâncare, nici dulap, nici măsuță de toaletă, și îmi țineam hainele într-un sac de gunoi. Chiar dacă mi-ar fi vorbit vreo chelneriță, ce-aș fi putut să fac? Mă simțeam lipsit de valoare. Aveam nevoie de banii ăia.

A doua zi m-a sunat Chet și m-a întrebat ce pun la cale. I-am spus despre proiectul cu diamantele. „Ce limbaj de programare ai de gând să folosești?” I-am spus că mă gândeam să folosesc C++, dar că nu sunt sigur. Calculasem că avea să-mi ia cam o lună cu C++.

* *Cut, clarity, carats, color* (tăietura, claritatea, caratele, culoarea) (în engl. în original) (n. red.)

** Acronim pentru Gemological Institute of America, institut american non-profit de examinare a bijuteriilor (n. red.)

„James, James, nunununu”, mi-a zis el. „Ai încredere în mine. Du-te la librărie. C-c-c-cumpără cartea lui O'Reilly despre PERL. Ai încredere în mine.” Chet se bâlbâia ușor când era entuziasmat. Cuvintele nu țineau pasul cu iuteala minții sale..

„Ce e PERL?”

„Ai încredere în mine. Cumpără cartea. Apoi sună-mă.”

Am luat cartea, am intrat în biroul lui Adrian și am instalat un mediu simplu de programare în PERL (care putea fi descărcat din numeroase surse). Am făcut programul elementar „Hello, world”. Am continuat să răsfoiesc cartea.

Mai târziu în ziua aceea l-am sunat pe Chet. „Ai luat cartea?” m-a întrebat.

„Am terminat tot proiectul”, am răspuns. Ba am adăugat chiar și o înfloritură suplimentară. Am găsit un set de module PERL pentru manipularea imaginilor grafice, așa că le-am folosit pentru a crea certificatele GIA din mers, ca imagini. Începând din momentul acela, PERL a devenit limbajul meu de programare preferat, pentru toate proiectele de internet.

LECȚII:

- Învață rapid un limbaj de programare modificând alt cod. Eu am găsit codul pentru căutarea într-o bază de date. Doar l-am modificat pe acesta și am introdus această bază de date. Câtă vreme cunoști instrumentele de bază: dacă, atunci, buclele, recursivitatea, sintaxa limbajului, funcțiile etc., poți să înveți orice limbaj de programare cumpărând o carte pentru sintaxa de bază și modificând alt cod.
- Adaugă întotdeauna o înfloritură suplimentară. ÎNTOTDEAUNA. Indiferent de alte considerații. Acesta a fost primul meu client. În trei din următoarele cinci proiecte pe care le-am făcut, mi s-a oferit o slujbă cu normă întreagă și cu un salariu dublu sau triplu față de cât câștigam la HBO. Asta

Întrucât ofeream întotdeauna acel ceva în plus. Ceea ce înseamnă mai mult decât „promite mai puțin și furnizează mai mult”. Asta înseamnă să-ți folosești creativitatea ca să faci viața clientului mai bună. Și să deții întotdeauna elementul-surpriză. Ei știu că atunci când ai să apari în ușă, are să se întâmple ceva magic, au să zboare porumbei. Eu eram magicianul.

- Discută întotdeauna cu cineva mai inteligent decât tine și cere-i sfatul despre cum să te achiți de sarcină.

I-am furnizat site-ul lui Shlomo. Nu i-a venit să creadă cât de repede îl realizaserăm. Și nu i-a venit să creadă nici că am făcut certificatele GIA să arate cum arătau. Ne-a oferit și mai mult de lucru.

Ne-a plătit în numerar: 35 000 de dolari. Eu am primit 17 500 de dolari.

M-am dus la Hotelul Chelsea, pe 23rd Street, și le-am spus că vreau să mă mut acolo. Erau cunoscuți pentru faptul că le permiteau să locuiască acolo doar artiștilor și scriitorilor. Acolo a scris Arthur C. Clarke *2001: Odiseea spațială*. Acolo a scris Madonna *Sex*. Dylan Thomas a murit pe treptele de la intrare. Acolo a fost înjunghiată Nancy (din *Sid și Nancy*). Mi-au spus să aștept să mă văd cu Stanley Bard. El era proprietarul hotelului. Am așteptat două ore, și apoi m-a primit în birou. I-am dat cele 17 500 de dolari în numerar și l-am întrebat dacă aş putea să locuiesc acolo timp de un an.

S-a uitat la bani. Erau puși într-o pungă de hârtie de la un supermarket, în bancnote de 100. „Ce ești? Traficant de droguri?”, a zis. Ar fi trebuit să adaug că Hotelul Chelsea era cunoscut pentru faptul că primea artiști, scriitori și traficanți de droguri. Și prostituate de lux. Dar și unele care nu erau tocmai de lux. N-am vrut să spun că lucrez pe internet. Pe-atunci, asta nu era o chestie tare. Însemna că sunt un „tocilar care se pricepe la computere”. Nu era bine.